tibus humilime id offerentem dignatus
ſis oratione, attonitus tum ſubmiſsâ ve-
neratione miratus ſum, & ab eo tempo-
re devotisſimæ gratitudinis publico quo-
dam ſpecimine conteſtandæ materiam
anxius quæſivi.

Cumque de meo, quod tanto Prin-
cipe dignum videretur, parum eſſet in
promptu, ne tantam diutiùs tacendo
gratiam oblivioni dediſſe videar, quo
me, ſubjectionis humilimo cultu aliàs
obſtrictum, ultra quàm poſſum teneri
publicè profitear, aliunde petendum
duxi.

Obtulit ſeſe, cui TE nunc litare gau-
demus, Aſtræa, Juſtitiæ, cujus profeſ-

ſione